

VĪRS, KAM VEICAS

DIVU VEIKALU ĪPAŠNIEKS RAIMONDS DANĪŠEVSKIS

Kad pēc otrā pasaules kara atveras gūstekņu nometņu vārti, brīvību atguva arī Raimonds Daniševskis. Viņš bija zaudējis daudz — savu dzimteni un arī veselību, jo karalaukā tam palika viena kāja. Sākās pelēkā nometņu ikdiena bez cerības iesaistīties kādā izceļošanas akcijā. Ko darīt? Ieslīgt apatijā, vai pašam meklēt ceļus kā kļūt neatkarīgam? Bijušais cīnītājs, kaut invalids būdams, izšķīrās par otro iespēju, lai gan darba iespējas pēc kara Vācijā nebija spožas.

bet ar šo centīgo tautieti tā nenotika. Nometnes pārvalde aizliedza turpināt tirgošanos pašā nometnē, bet Daniševskis sarunāja pāris spēcīgus vīrus, lai tie nometnes pievārtē uzceltu nelielu būdu, kur tirgoties ar vācu iestāžu atļauju. Vairākas dienas no agra rīta līdz vakaram zāģējot, ēvelējot un naglojot, jaunā „celtne” bija gatava. Un tai jau bija gluži vai veikala izskats, jo preces stāvēja sakārtotas glītos plauktos, un pircējus bez īpašnieka apkalpoja pirmais algotais

Uzņēmuma pa kreisi: Tāds izskatījās R. Daniševska pirmais veikaliņš Augustdorfas novietnes pievārtē. No kreijas — īpašnieks, viņa pirmā algotā darbiniece un aktieris K. Kuzulis, kas pirms izceļošanas uz ASV draudzīgi palīdzēja jaunā pasākuma darbu. Uzņēmuma pa labi: R. Daniševskis ar pārdevēju I. Zaļkalnu apkalpo pircējus sava jaunajā veikalā.
Retrops Foto Būhien

Bet Daniševskis arī šeit prata atrast izeju. Kādā šaurā Augustdorfas nometnes istabīņā viņš sāka tirgoties ar toreiz tik pieprasītiem „gardumiem” kā skābiem kāpostiem, silķēm un citiem toreizējā bēgļa kārumiem, kas nometnē bija jāatgādā dažkārt no liela attāluma. Bet veikals gāja, kaut bija jācīnās ar konkurenci.

Tad nāca naudas reforma, aizslaucīdama daudzus grūto gadu tirgotājus,

darbinieks — kāda vācu meitene no tuvējā ciema.

Bet Daniševskis meklēju ceļu kā vēl vairāk paplašināt savu veikalu. Un viņam veicās arī šoreiz; no mazās „bodītes” nometnes pievārtē viņš beidzot varēja pārcelties pašā Augustdorfas nometnes centrā, kur vairākus gadus darbojas glīti iekārtots koloniāpreču veikals ar 2—3 pārdevējiem. Šis sasniegums nav mazs, ja ievēro,

ka šai pašā nometnē ir daudzi veseli cilvēki, kas pa šiem gadiem nav tikuši laukā no bezcerīgās un bezdarbīgās bēgļu dzīves, nemaz nerunājot par materiālo patstāvību.

Kā zināms, Augustdorfas baraku durvis drīz beigs virināt tur nometnātie bēgļi, jo nometne paredzēta citiem mērķiem. Tad darbība būs jāizbeidz arī R. Daniševska veikalam. Taču arī par šo dienu jau ir domāts: pirms dažiem mēnešiem viņš atvēris veikalu Botropā — kādā ārzemnieku nometnē, kas atrodas vecās kazarmās. Veikala telpas gan nav no lepnajām un arī vācu veiklu konkurence būs jūtāmāka nekā Augustdorfā, jo Botropa atrodas pilsētā. Bet uzņēmīgais tau-

tietis ir optimists: viņam ir savi plāni, kā labāk izveidot jauno veikalu, un ka tas viņam izdosies, nav šaubu arī šoreiz.

Daniševskis nodibinājis arī laimīgu ģimenes dzīvi. Mūsu veikalniekam aug dūzīgs dēls un meita, un nebūs vairs ilgi jāgaida, kad tie jau būs krietni palīgi. Dēls Pēteris jau min teku uz vietējo latviešu skolu.

Ne vien bērnu latviskā audzināšana, bet arī latviešu lietas vispār ir tuvas šī bijušā cīnītāja sirdij. Viņš ir klāt visos latviešu sarīkojumos un devīgi atbalstījis mūsu kopējos pasākumus — vai tā ir DV organizācija un invalidu mītne Bērzainē, vai Augustdorfas ksola, vai citi kultūras pasākumi. Tikpat atsaucīgs viņš bijis grūtībās nonākušo cīņas biedru uc. tautiešu personīgā atbalstīšanā, it sevišķi pēc kara posmā. To laiku pieminot, R. Daniševskis atceras savus daudzus draugus, kuŗu vairums jau izceļojis uz aizjūras zemēm, un sūta tiem sirsnīgus sveicienus.

Uzņēmīgā tautieša raksturojums nebūtu pilnīgs, ja nepieminētu viņa kaislību — maksķerēšanu, maz būs tādu upīšu un ezeru Augustdorfas apkārtnē, kur reiz nebūtu iemesta viņa maksķere. Ar panākumiem gan viņš daudz nelielās, taču reizi bija izdevība redzēt vairāku mārciņu smagu sapalu, kas bija piekodies divu veikalu īpašnieka maksķerei. Labas sekmes arī turpmāk. Protams, — ne vien maksķerēšanā! **-kis.**